

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 723/2016
14.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Веска Крстајића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. М.С., због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адв. Н.С., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Јагодини К 156/15 од 06.10.2015. године, исправљене решењем истог суда К 156/15 од 16.11.2015. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 22/16 од 29.01.2016. године, у седници већа одржаној 14.06.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Јагодини К 156/15 од 06.10.2015. године, исправљене решењем истог суда К 156/15 од 16.11.2015. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 22/16 од 29.01.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини К 156/15 од 06.10.2015. године, исправљеном решењем истог суда К 156/15 од 16.11.2015. године, окр. М.С. оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ за које дело му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године по правноснажности пресуде не учино ново кривично дело.

Одлучујући о жалби браниоца окривљеног Виши суд у Јагодини је пресудом Кж1 22/16 од 29.01.2016. године одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених првостепених пресуда бранилац окр. Н.С. поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона – члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји, обе пресуде укине и предмет врати на поновни поступак и одлуку.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву не опредељује конкретну повреду закона због које подноси захтев за заштиту законитости, међутим, из образложења захтева и навода да се оштећени критичном приликом уплашио за безбедност своје имовине из чега произилази да претња није упућена оштећеном односно његовом животу и телу, већ имовини, таква претња се не може сматрати претњом у смислу члана 138. став 1. КЗ, тако да у радњама окривљеног не постоји битан елемент предметног кривичног дела, претња да ће напасти на живот или тело оштећеног или њему блиског лица, произилази да је захтев поднет због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих ралога:

Кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ чини онај ко угрози сигурност неког лица, претњом да ће напасти на живот и тело тог лица или њему блиског лица. Предметно кривично дело извршено је када је претњом створен осећај угрожености код лица коме се прети, при чему је за постојање дела битно да се ради о озбиљној претњи која код пасивног субјекта изазива непокојство, узнемирење или страх за живот и телесни интегритет.

Из чињеничног описа радње окривљеног датог у изреци првостепене пресуде произилазе сва објективна и субјективна обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ.

Наиме, претња коју је окривљени упутио оштећеном критичном приликом представља непосредну претњу, која има карактер озбиљне претње („фрцну ћу ти шибицу и изгорећеш и ти ...“) која је код оштећеног, у склопу поремећених односа између њега о окривљеног, изазвала осећај угрожености, што је довољно за постојање предметног кривичног дела. Према томе, радњама описаним у изреци првостепене пресуде окривљени је остварио сва објективна

обележја дела која се односе на радње упућивања оштећеном конкретне претње нападом на његов живот (ближе описане у изреци првостепене пресуде), које су објективно подобне да код оштећеног изазову осећај страха и несигурности, као и субјективна обележја дела која се тичу урачунљивости и умишљаја окривљеног, при чему је без значаја чињеница на коју бранилац инсистира у поднетом захтеву да је претња била упућена и у односу на имовину оштећеног.

Оценивши из изнетих разлога захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.С. неоснованим, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.